

Els no-blancs

Arròs a banda

Ramon Barnils

Diu la notícia que del 21 al 24 d'aquest mes es reuneixen a Barcelona i al monestir de Poblet un centenar d'escriptors en català, basc i gallec. N'és l'objectiu principal «donar veu i ressò a les reivindicacions actuals de les literatures *no castellanés*».

Més de la notícia: «la reunió s'ha plantejat a fi de donar ressò públic a les reivindicacions actuals, no a les històriques i tradicionals, de les literatures peninsulars *no castellanes*.»

Pel que fa a Jaume Fuster, secretari de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, diu: «Globalment, la reunió vol, sobretot, manifestar la presència de les literatures *no castellanés* a l'Estat espanyol.»

Una de les seccions de la reunió es dedicarà a «relacions dels escriptors de cada nacionalitat amb les institucions locals, autonòmiques i centrals.»

Bé, la idea és bona i excel·lent, i ja ho veuran com així ho diuen en els discursos de comiat oficial a l'Ajuntament de Barcelona la regidora del ram, M. A. Capmany, «i segurament l'alcalde», com diu la previsió de l'acte. Per cert que el cartell és d'un tal Tàpies, a falta de Miró, al cel sia.

L'únic problema és que els escriptors perseguits, atacats, regionalitzats que són els escriptors gallecs, bascos i catalans, a l'hora de defensar-se, atacar i tornar-se la impor-

tància que deuen tenir, no se'n podran sortir mai, mentre acceptin de jugar en el terreny de joc assignat per l'enemic, mentre reclamin de passejar pel pati de la presó o, i ja és més del que veiem, mentre tot el que exigeixin sigui autoadministrar-se la gàbia.

Deia Nietzsche que qui es passa quaranta anys lluitant contra el drac acaba per convertir-se en drac. Si això no fos veritat, no s'explicaria per què els escriptors gallecs han d'entendre's més amb els catalans, o amb els bascos, que no pas amb els portuguesos i els brasilers: al cap i a la fi, són de la mateixa llengua —i negar-ho és fer autonomisme, nacionalitat o, en realitat, provincialisme impropri d'una llengua normal i corrent, com ho és la «gallega». I és el moment de recordar que, amb la ingenuïtat pròpia de la ignorància, el franquisme això ho tenia més ben vist que no els galleguistes «no-castellanoparlants»: el franquisme, del gallec, en deia sovint «galaico-portugués», terme més acostat a la realitat que no l'imbècil «llengua no castellana de Galícia», és a dir, la llengua de l'autonomia gallega.

Igualment per al català, doncs, una altra «llengua no castellana». Una de dues, o es fa una reunió amb in-

tencions guerrilleres, terroristes, de llengües perseguides per la barbàrie universal, sense distinció de barbes; o bé, si es tracta d'una reunió d'intencions purament artístiques, llavors es tracta de reunir-se amb els escriptors de llengües imitables: l'italià, l'alemany, l'anglès.

Fer una reunió de llengües «no castellanés» és donar la raó als perseguidors, als bàrbars. És acceptar voluntàriament les seves regles del joc, el seu camp; en definitiva, és acceptar la seva victòria i, suïcidament, posar-se a l'abast de les seves mans. És preguntar-li fins on li arriba l'urpa, i no passar d'aquest punt, en comptes de sortir del seu abast. És definir-se segons la seva definició, és convertir-se en víctima voluntària del botxí conegut.

Tot irà bé. Ara: tot el que no sigui trencar-los l'esquema, tot el que no sigui fugir-los d'estudi, ignorar-los... Tot el que no sigui això, és engeixar-los.

I a més, hi estan més entrenats que no nosaltres: en la mitja dotzena d'anys de no-dictadura de què, amb tots els seus segles d'existència, ha hagut de carregar Espanya, immediatament han après de dir «vixca», de recitar Maragall, d'engegar «agur» o de filosofar sobre la «saudade»: saben perfectament, en les poques ocasions en què els fa falta, què és això del gallec, el basc i el català: per a ells són, exactament, llengües no castellanés. I res més.

**CÒCTELS,
CAFÉS
MEDITERRANIS**

CAFÉ WAM

BIANCOBRANZI

MANSI II CANDIDA

